

BUỔI CHIỀU Ở THỊ TRẤN SÔNG PHA

Phạm Thành Châu

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Thị trấn Sông Pha với hai dãy phố trên quốc lộ 20 như chìm ngập trong mưa. Người đàn ông lom khom chạy, tay che đầu, cổ rút xuống, tưởng như thế mưa sẽ không đổ xuống người. Khi đến một quán ăn, ông ta tạt vào hiên, đứng giữ giữ áo, phủi nước trên tóc rồi mới bước hẳn vào trong. Một cái quán bình thường, giống như bất cứ quán cơm, phở, mì nào trên quốc lộ, tỉnh lộ. Cũng mái tole, vách ván, vài cái bàn gỗ mộc, trên để ống đũa, muỗng, mấy chai xì dầu, nước mắm... vài con ruồi bay lảng vảng. Mùi ẩm mốc, mùi đất lẫn với mùi thức ăn gọi cho ông ta cảm giác dễ chịu, tưởng như quen thuộc với nơi này rất lâu.

Trong quán đã có vài ba người đang xì xụp ăn, mấy ly bia đã cạn. Có lẽ họ là thợ rừng vì bên lề đường có một xe be chở mấy súc gỗ to tướng, dài cỡ vài chục mét. Họ vừa ăn vừa nói chuyện nhát gừng với nhau. Người đàn ông tìm một góc, ngồi tránh gió lùa. Qua khung cửa sổ ông ta nhìn đăm đăm cái dốc cầu lở lói, rồi nghiêng người nhìn cho rõ cái cầu sắt, đen đũi, giống một con thú yên lặng chịu đựng cơn mưa lạnh. Mấy người đàn ông ăn xong, kêu lên:

- “Tính tiền, bà chủ!”.

Một chị đàn bà, cỡ dưới bốn mươi, từ sau quầy đi ra. Họ đổi đáp, cười nói xã giao vài câu trong lúc trả tiền, rồi toán đàn ông cũng lom khom chạy ra xe, nổ máy. Chiếc xe be ịch ạch leo lên dốc cầu, chậm chạp như con khủng long trườn qua dòng nước chảy xiết phía dưới, mờ dần trong mưa.

Có tiếng lao xao ngoài đường. Mấy toán học sinh đi học về. Chúng đi từng bọn với nhau, trò chuyện. Những chiếc áo mưa đủ màu. Bọn con gái đi nép dưới hiên nhà, bọn con trai thì lội ngược dòng nước mưa, dung chân tạt nước vào nhau, đuổi nhau... Buổi chiều mưa u ám bỗng như sống động hẳn lên vì lũ học sinh. Người đàn ông chợt nhớ lại, lần trước, cách đây vài mươi năm, ông cũng ngồi trong quán ăn nhìn ra đường và bọn học trò cũng đi học về. Cảnh vật, nhà cửa hai bên đường đã hoàn toàn đổi khác nhưng chiếc cầu sắt và lũ học trò vẫn thế. Và nếu không có cơn mưa, ông đã đứng trên dốc cầu ngắm các cô đi học về rồi lần xuống bờ sông, nhìn mê mải dòng nước như ông đã làm trước đây, khi ông còn trai trẻ.

- “Thưa ông dùng chi ?”

Chị chủ quán đứng bên ông tự lúc nào.

- “Xin lỗi chị !..”

- “Dạ không sao. Ông có định ăn hay uống món gì ? Hay ông chỉ ngồi trú mưa, cũng không sao !”

- “Chị có cháo lòng không ? Tôi nhớ lần trước, có ghé lại một quán ăn nào đó, hình như đằng kia kia, có món cháo lòng ngon lắm”

- “Dạ tôi cũng có cháo lòng nhưng có lẽ không ngon như ở cái quán mà trước đây ông đã ăn”

- “Thú thật tôi cũng không nhớ có ngon không, nhưng ở đó có một kỷ niệm nên tất cả thành ra đẹp và ngon. Lúc này tôi đi tìm quán cháo lòng thì người ta chỉ đến đây. Bây giờ sao không còn thấy quán đó nữa, chị ?”

- “Dạ, quán đó đã đóng cửa, bán nhà cho người khác rồi “

- “Tiếc quá ! Chị cho tô cháo”.

Trong lúc chị chủ quán lúi húi làm việc, ông ta để ý mới biết phía trước là quán ăn, phía sau làm nơi cư ngụ của cả gia đình. Lối đi vô nhà sau nằm ngay nơi bếp, cách biệt hẳn hai nơi rõ rệt.

Một cô học trò chạy ủa vào nhà.

- “Thưa mẹ, con đi học về !”

Nó xoay qua chào ông khách:

- “Chào bác ạ !”

- “Vâng chào cháu !”

Nó chào xong là biến mất sau cửa.

- “Hùng ơi ! Nhớ nấu cơm kéo ba con về không kịp”.

Tiếng con bé sau nhà vọng ra:

- “Sao giờ này ba chưa về, mẹ ?”

- “Nghe ba con nói chiều nay ghé trường đón em con rồi ra xưởng họp hành gì đó”.

Chị chủ quán bưng tô cháo đến, ông ta hỏi:

- “Con gái sao đặt tên Hùng như con trai ?”

Chị cười:

- “Ở trường nó tên Hồng, ở nhà quen gọi Hùng từ lúc nhỏ, Chúng tôi cắt tóc ngắn, cho mặc đồ con trai, chúng tôi thích con trai...”

- “Tôi thấy tên Hùng đặt cho con gái có vẻ hợp lý. Nhiều ông tên Hùng mà chẳng có vẻ hùng dũng gì cả như tôi chẳng hạn”.

Chị chủ quán đặt tô cháo trên bàn, không trả lời, chỉ liếc nhìn ông khách, xong chị quay về ngồi sau quầy, khuất sau mấy bó hành xanh, ớt chín đỏ treo tòn teng như những vật trang trí. Người đàn ông thông thả nhai những miếng thịt, miếng gan, mắt vẫn lơ đãng nhìn ra đường mưa. Chị chủ quán chăm chú nhìn ông khách ăn, rồi như chợt nhớ ra điều gì, chị lấy trái chanh, vắt mấy miếng, đặt trên cái đĩa nhỏ đem ra:

- “Tôi quên mang chanh. Ông có uống gì không ? Nước ngọt hay bia?”

- “Chị cho tôi xin trà nóng. Trời mưa uống trà thích lắm”.

- “Dạ ông chờ cho chút. Tôi có sau nhà, trà cho khách uống không được ngon.”

- “Cám ơn chị. Có lẽ tôi là khách đặt biệt mới được chị đãi trà ngon.”

- “Dạ tôi đoán ông sành uống trà nên phải có trà thơm cho ông. Thường ngày khách chỉ uống cà phê, trà buổi sáng. Họ ngồi chuyện trò cả buổi nên chỉ dùng trà thường.”

Chị chủ trở về ngồi chỗ cũ. Cô gái sau nhà đi ra, âu yếm ôm vai mẹ. Hai mẹ con chuyện trò nhỏ nhỏ gì đấy. Ông khách nhìn và cười:

- “Ra đường người ta tưởng là hai chị em, giống nhau quá!”

Chị chủ quán cũng cười:

- “Nó lớn rồi, lên trung học mà cứ làm nũng với mẹ như con nít”. Chị nói với con gái.

- “Nước sôi rồi, con lấy hộp trà trên bàn thờ ra đây cho mẹ. Xong rồi lo học bài, làm bài.

Theo mẹ hoài, bác khách cười cho”.

Ông khách không dám nhìn lâu, sợ bất nhã, nhưng cũng nhìn ra chị chủ quán có đôi mắt đẹp và buồn xa xăm như đắm chiêu về một nơi nào. Bỗng ông nhíu mày lại, đôi mắt đỏ, hình như ông đã gặp ở đâu? Ông ngược nhìn chị, bất gặp chị ta cũng đang nhìn ông. Cả hai có vẻ bối rối. Ông đành hỏi một câu cho bớt ngượng:

- “Chị lập quán này lâu chưa?”

- “Dạ sau giải phóng độ vài năm”.

- “Chắc chị người vùng này? Tôi nhớ lần trước có thấy đâu đó mấy chữ Thị Trấn Sông Pha, hình như lúc vừa từ đèo đổ xuống. Chữ lớn lắm”.

- “Nó còn đấy chứ, có lẽ trời mưa nên ông không thấy”. Chị chủ quán bưng bình trà và một cái tách trên một khay nhỏ.

- “Mời ông dùng trà”

- “Cám ơn chị. Buôn bán có khá không chị?”

- “Dạ cũng đủ sống. Mọi khi trời không mưa giờ này cũng có khách lai rai đến nhậu.”

- “Chị cho tính tiền”

Sau khi trả tiền, ông khách nhìn ra đường:

- “Mưa lớn quá!”

- “Mọi năm tháng này đâu có mưa. Hôm qua trời còn nắng và cũng không lạnh”.

Và như hiểu ý, chị nói:

- “Trời còn mưa, nếu không vội, ông cứ ngồi đây tự nhiên”

- “Cám ơn chị, tôi định đi lanh quanh đây nhưng mưa quá!”

- “Có lẽ ông muốn tìm ai?”

- “Tôi tìm một người quen. Thú thật, tôi chỉ nhớ tên, không nhớ rõ người, lâu quá!”

- “Chắc ông biết nhà?”

- “Thì cái quán đằng kia, nhưng đã đổi chủ rồi nên tôi chỉ đi lang thang cho đỡ buồn. Nói đúng ra tôi tìm một kỷ niệm. Mà chị biết, kỷ niệm thì người thích thì giữ, người không thích không muốn nhớ đến. Nhiều khi chuyện không đâu, không có gì đáng nhớ, lại nhớ suốt đời...”

Chị chủ quán về lại sau quày, có vẻ tò mò:

- “Người quen mà mình quên mặt! Thế làm sao ông tìm?”

- “Giả như có tìm ra người, chắc gì người nhớ ra mình. Lâu quá! Cỡ vài mươi năm, cho nên tôi tìm cho biết thôi. Tôi nói thế này, chắc chị thông cảm với tôi liền. Bây giờ tình cờ chị tìm thấy quyển vở, quyển sách thời còn đi học, hay rõ hơn, chị đọc lại quyển lưu bút chẳng hạn, chị sẽ bồi hồi nhớ lại tất cả, thương yêu tất cả. Mà những người bạn trước kia, nay đã khác rồi, từ gương mặt đến tâm hồn, suy nghĩ, cho nên trong những giây phút hồi tưởng đó, cách tốt nhất là chị đến trường cũ đứng nhìn, chị sẽ thấy lại cả quãng đời thanh xuân với bạn bè ngày trước... Nghĩa là nó ở một thế giới khác, cách biệt hẳn với hiện tại. Tôi cũng thế, tôi muốn đến đây, ngồi lại cái quán ăn cách đây mấy chục năm, gọi một tô cháo, ăn xong, lang thang trên đường này, đứng ở dốc cầu kia, ngắm mấy cô nữ sinh đi học về, rồi xuống dưới bờ nhìn dòng sông. Cũng may, con đường còn nguyên, cây cầu còn nguyên, dòng nước thì vẫn thế, chỉ có cái quán ăn không còn mà thôi. Cái lạ là người tôi muốn tìm, tôi cũng ước ao cô ta vẫn chỉ độ mười sáu, mười bảy tuổi thôi. Không phải cho tôi bây giờ, mà để tôi tìm thấy tôi lần đầu tiên trong đời được cô ta ban cho cái hạnh phúc đẹp đẽ, thánh thiện của tình yêu. Cho nên tôi nói với chị là tôi đi tìm dĩ vãng, tìm người cũng có, nhưng lại không muốn gặp người”.

Ông khách nói một hơi như sợ không còn dịp để thổ lộ ý nghĩ mình. Chị chủ quán có vẻ thông cảm:

- “Coi bộ ông cũng lãng mạng dữ. Nhưng, giả dụ, nay, ông gặp lại người cũ, dĩ nhiên bây giờ già rồi, xấu rồi, ông còn giữ tình cảm, đúng ra, tình yêu đối với người đó không?”

- “Chị với tôi đều lớn tuổi rồi nên tôi nói chị sẽ hiểu ngay. Tình yêu lúc đầu là đáng người, ánh mắt, miệng cười, lời nói... Rồi theo thời gian nó không là hình bóng nữa mà là sự cảm thông, chấp nhận, hòa tan vào nhau. Ý tôi muốn nói ở đây là dù cô ta có thế nào tôi vẫn cứ yêu thương. Tôi yêu cái tình mà tôi tin rằng cô ta yêu tôi, yêu cả tình tôi yêu cô ta nữa. Thật khó giải thích! Nhưng chị nhớ một bài thơ của ông Phan Khôi có câu

“Liếc đưa nhau đi rồi! Con mắt còn có đuôi.” Qua bao năm dài, nó còn lại là tấm lòng, chứ không phải vì tuổi tác hay sắc diện bề ngoài.”

Bàn của ông khách cách quầy của chị chủ quán độ năm mét, nhưng tiếng mưa rơi rào rào trên mái tole, ông khách sợ người nghe không rõ, không thông cảm nên ông nói lớn tiếng. Chị chủ quán có vẻ bối rối, nhìn ra đường rồi chị lại cúi xuống lấy ấm nước đến rót vào bình trà cho ông khách.

- “Ông bảo đi tìm người ta mà lại không muốn gặp, vậy ông đến đây làm gì ?... Để tôi bỏ thêm ít trà nữa”.

- “Cám ơn chị. Thật tâm tôi muốn gặp nhưng sợ người ta quên nên không dám đôi diện. Mà dù có còn nhớ, tôi cũng không nên xáo trộn cuộc sống của người ta. Chắc hẳn cô ta đã lập gia đình, có con cái, sống với hạnh phúc bình thường của một người bình thường”.

Chị chủ quán đi lấy hộp trà, mở ra, nghiêng đổ một ít vào lòng bàn tay rồi mở nắp bình trà cẩn thận bỏ vào. Ông khách ngược nhìn chị, hai khuôn mặt gần sát nhau, ông thấy rõ đôi mắt đen chăm chú vào bình trà, chiếc mũi thon, hơi hếch lên vẽ nghịch ngợm, miệng mím lại nửa như làm nghiêm, nửa như cười, gò má hồng da mịn. Ông nghe cả hơi thở nặng nề từ đôi ngực căng phập phồng sức sống của tuổi sung mãn. Ông nói nhỏ:

- “Cám ơn chị, trà thơm quá! Vị đậm và có hậu.”

Chị chủ vẫn cúi xuống, lắc nhẹ bình trà:

- “Ông chờ một lát cho trà ngấm. Trà Blao ướp ngâu, chúng tôi thường uống trà này, quen rồi.” Chị quay về quầy.

- “Nghe ông kể tôi cũng tò mò muốn biết câu chuyện ra sao và tên của người hôn hạnh được ông nhớ mãi suốt mấy mươi năm. Tôi sẽ cố tìm giúp ông, biết đâu tôi sẽ tìm thấy, tôi là người ở địa phương này.”

- “Lúc này chị nói tôi lãng mạn, có lẽ đúng. Chuyện chẳng có gì, với người khác, không đáng để nhớ; nhưng với tôi lại là một biến cố lớn trong đời. Đại khái như thế này: Năm đó tôi học đại học, sắp ra trường, ở Sài Gòn. Trong dịp tôi theo mấy người anh họ đi dự đám cưới của một người bà con trên Đà Lạt, lúc quay về chúng tôi đồng ý sẽ ghé Nha Trang chơi. Tôi nhớ đó là lần đầu tôi theo quốc lộ 20 nên tất cả đều mới lạ và đẹp. Đèo

Ngoạn Mục, Đa Nhim, Sông Pha...Lúc vừa vào thị trấn Sông Pha thì xe bị trục trặc, người lái xe bảo phải chờ hơn hai tiếng đồng hồ để người phụ tài đi mua phụ tùng về thay. Chúng tôi rủ nhau vào quán đằng kia. Trong khi các người anh nhậu nhẹt, tôi chỉ kêu một tô cháo lòng. Cô con gái của chủ quán đem cháo ra. Tôi đoán thế vì tôi thấy cô đi học về, vào nhà thay đồ rồi ra phụ với gia đình ngay. Cô trông rất có duyên và vui. Bây giờ gặp lại có lẽ tôi không nhận ra, chỉ còn ấn tượng là cô có đôi mắt đẹp, đen nhánh như cười, môi hồng tự nhiên. Tôi bảo cô: “Anh đi chiếc xe đó kia kìa, nó bị hư phải sửa, ít nhất là vài tiếng nữa. Anh ra đốc cầu kia đứng chơi, khi nào xe đó sửa xong, em bảo họ chờ một lát và cho người ra kêu anh được không?” “Được chứ, nhưng kêu anh, anh sẽ thưởng gì?” “Nếu là người phụ việc ở đây, anh sẽ biếu ít tiền cảm ơn.” “Nếu em gọi?” Tôi đùa: “Nếu là em, anh sẽ tặng em quả tim của anh, để em nấu cháo, khách sẽ khen ngon.” Cô le lưỡi: “Anh nói nghe mà ghê!”

Tính tôi vẫn thế, đến chỗ lạ là thích lang thang, nghiêng ngó cảnh vật, đường sá, nhất là nơi nào có chiếc cầu bắc qua sông là tôi có thể đứng ngắm nhà cửa bên kia bờ, ngắm dòng nước cả giờ không chán. Tôi nhớ rất rõ, khi tôi đứng dưới đốc cầu, mặt trời lặn sau dãy rừng cây âm u phía xa, màu mây trời làm đỏ rực mặt sông, tiếng chim về tổ gọi nhau...Chị có ra đó đứng ngắm cảnh chiều tà lần nào chưa? Đẹp lắm! Về êm đềm của thị trấn yên tĩnh, hiền hòa này cứ ở mãi trong trí tôi, biến thành ước ao ngày nào được về đây sống, và mỗi buổi chiều ra ngắm dòng sông...Trong lúc đang mơ màng thì tôi nghe tiếng kêu: “Anh đi về lẹ lên, xe sắp chạy rồi.” Tôi ngẩng lên thấy cô học trò, con chủ quán, vừa chạy trên bờ vừa kêu. Cái bờ sông tuy không cao lắm, nhưng có cỏ, nên cô bị trượt chân, gượng lại không được, cứ chạy chúi nhủi xuống phía tôi. Tôi giữ được tay cô nhưng cô cũng ngã nhào vào người tôi, khiến tôi cũng suýt ngã theo. Đôi mắt cô ngược nhìn tôi sáng long lanh. Cô mặc cỡ nên má cô hồng. Tóc cô dài và đen, vương đầy cánh tay tôi. Không hiểu sao tôi lại đủ can đảm hôn lên môi cô, chỉ hôn phớt thôi. Môi cô mềm, hơi thở cô thơm như của trẻ thơ. Đó là nụ hôn khiến tôi rung động, hạnh phúc nhất trong đời. Bao nhiêu năm rồi tôi vẫn cảm tưởng như mới đây. Cô đẩy tôi ra, lùi lại, nhìn sững tôi rồi cô cười và nói: “Chạy tìm anh bắt mệt!” Tôi nói “Cảm ơn em”. Có lẽ cô bị xúc động nên cứ lúng túng không lên được bờ đốc. Tôi nắm tay cô kéo đi. “Anh tên Hùng, em tên gì?” “Phúc Lan”. “Anh sẽ trở lại thăm em.”

Lên khỏi bờ sông, cô gỡ tay tôi ra và chạy trước. Cô mới lớn, hơi cao và ốm nhưng dáng đi đã uyển chuyển, tóc cô bay trong gió...”

Chị chủ quán bỗng kêu lên:

- “Thôi chết, trời mưa mà tôi quên đây mớ củi, ướt hết.”

Chị để đầu trần chạy ra cửa, vòng qua sau hè. Người đàn ông không quan tâm, rót nước trà uống, ông ta như muốn kể cho riêng mình nghe. Một lát, chị quay vào, cởi áo mưa treo trước hiên. Đầu tóc, mặt mũi ướt đầm nước mưa. Chị phân bua:

- “Mưa lớn quá, ướt hết cả”.

Chị ra sau quày, lấy khăn xoa đầu tóc, lau mặt, rồi hỉ mũi suýt suýt. Người đàn ông kêu lên:

- “Chị bị cảm rồi đó!”

- “Cám ơn, tôi sẽ uống thuốc. Ông kể tới đâu rồi. Xin lỗi, tôi vội quá”.

- “Chuyện đến đó là hết, chẳng có gì hay ho.”

- “Ông hứa trở lại rồi ông có trở lại không?”

- “Thú thật, đôi khi tôi cũng quên bẵng đi. Chẳng phải tôi có người yêu khác, mà cuộc đời cứ bắt đầu óc mình quay cuồng với bao chuyện rắc rối, khi nhớ đến cô bé đó thì lại tự hẹn mình chờ dịp thuận tiện. Rồi vụ đổi đời năm 75, tôi không thể đi đâu được. Bây giờ tôi ở xa lắm. Hơn nửa đời người, bao nhiêu biến chuyển, chỉ còn đọng lại trong tâm hồn tôi kỷ niệm nhỏ bé với cô Phúc Lan và buổi chiều Sông Pha năm nào. Tôi nhớ người cũ, cảnh cũ lắm mới tìm về đây. Tôi thấy thích ở đây, ở đến già đến chết cũng được.”

Chị chủ quán cười:

- “Nếu ông về đây, hễ đến quán này, tôi tính nửa giá thôi. Nhưng bây giờ ông định làm gì, có muốn gặp lại cô bé ngày xưa không? Theo ông kể, có lẽ tuổi cô ta cũng cỡ tôi, cũng đi học cùng trường với tôi, nhưng sao nghe cái tên lạ quá. Để tôi giúp ông, tôi sẽ hỏi các bạn tôi ở đây, dù cô ta có đi nơi khác cũng còn bà con, bạn bè biết cô ta. Nhưng hỏi ra thì báo cho ông cách nào. Ông có địa chỉ không? Ông có muốn nhắn gì với cô ta không?”

- “Ý kiến chị vậy mà hay. Tôi chỉ cần biết cô ta ở đâu để có dịp tôi chỉ đến nhìn thôi, chứ không gặp. E cô ta đã quên tôi rồi! Lại nữa, tôi không muốn xáo trộn cuộc sống của cô ta. Tôi là kẻ ngoại cuộc rồi.”

- “Ông cứ cho tôi địa chỉ, khi tìm ra tôi sẽ báo cho ông.” Rồi chị cười:

- “Tôi cũng bắt chước cô bé ngày xưa của ông, hỏi ông, nếu tìm ra cô ta, ông sẽ thưởng gì cho tôi? Tôi cũng không cần tiền, không cần quà tim của ông”.

- “Chà khó hè! Thôi thì như chị nói, tôi sẽ đến quán này hàng ngày, suốt quãng đời còn lại của tôi.”

- “Đùa với ông thôi, bây giờ ông cho tôi địa chỉ, nhưng bà xã của ông nổi ghen thì không phải lỗi của tôi đâu nghe.”

- “Tôi chẳng có gia đình. Tôi đã là thanh niên râu rôi, lỗ thì rôi. Chị có giấy cho tôi xin một tờ, cây viết nữa”.

Chị chủ quán gọi lớn:

- “Hùng ơi, đem cho mẹ cây viết và tờ giấy.”

Cô bé chạy ra.

- “Con đem cho bác đằng kia”.

Chị chủ quán nhìn con gái và ông khách, ngạc nhiên thấy hao hao như hai cha con.

Ông khách hỏi ý kiến chị chủ quán:

- “Có lẽ tôi nên viết mấy dòng cho cô ta để nhắc lại chuyện cũ xem cô có nhớ ra không. Tôi nên gọi cô ta là chị, bà hay là cô?”

- “Tôi thấy ông nên viết là bà, hợp lý hơn.”

- “Phải rồi, gọi là bà đứng đắn hơn. Rủi người ta không nhớ ra mình cũng không bảo rằng mình thiếu lịch sự”.

Người đàn ông ngồi nép vào vách để tránh bụi mưa, chống cằm suy nghĩ một lúc rồi cầm cúi viết. Được độ nửa trang ông đọc lại rồi đem đến cho chị chủ quán:

- “Chị xem tôi viết thế này có được không?”

“Kính gửi bà Phúc Lan,

Tôi tên Hùng, cách đây gần hai mươi năm, tôi là người khách đến quán của gia đình bà ăn tô cháo. Xong, tôi ra bờ sông ngắm cảnh trong lúc chờ xe bị hỏng phải sửa chữa. Bà có

ra gọi tôi vì xe đã sửa xong, tôi được biết tên bà là Phúc Lan. Tuy chỉ có thể nhưng tôi vẫn nhớ đến bà mãi. Hôm nay tôi ghé lại Sông Pha thì quán của gia đình bà không còn nữa! Tôi chỉ mong được biết tin về bà bây giờ ra sao? Bà chắc đã có gia đình, tôi thì cũng lớn tuổi rồi, không còn như ngày xưa! Thế nên tôi chỉ ước mong bà xem tôi như một người bạn nếu bà còn nhớ ra tôi. Còn như bà đã quên bằng tôi thì tôi xin lỗi bà về những dòng chữ vô duyên này. Tôi đã kể hết cho chị chủ quán, người đưa mảnh giấy này, nếu tò mò, xin bà cứ hỏi chị ta. Kính chúc bà và ông nhà và các cháu Khang An, Vạn Sự Như Ý. Kính thư. Hùng”

Chị chủ quán đọc xong:

- “Ông viết thế này đủ rồi, nếu cô ta có hỏi gì về ông, tôi sẽ kể lại như ông đã kể cho tôi nghe”.

- “Cám ơn chị. Tiếc quá, hôm nay trời mưa, tôi không thể đi lòng vòng thị trấn này”.

- “Ở đây buồn lắm, trời mưa lại càng buồn hơn. Ông từng đi đây đi đó... mà lại thích ở đây cũng lạ! Nếu ông chờ, hy vọng ngày mai mưa sẽ tạnh”.

- “Sáng sớm tôi phải đi rồi. Chào chị!” Nói xong ông ta lại xòe tay che đầu, rút cổ lại đi nép vào hàng hiên. Chị chủ quán ngồi nhìn theo ông ta cho đến khi đi khuất. Chị bần thần đọc lại lá thư rồi xé ném vào bếp lửa, chỉ giữ lại cái địa chỉ.

Sông Pha, ngày... tháng... năm...

“Anh thân yêu,

“Buổi chiều, lúc anh rời quán, em muốn chạy theo kêu anh, cho anh rõ rằng người anh muốn tìm là em, nhưng không hiểu sao, em chỉ biết ngồi chết lặng. Tôi đó, em cứ thao thức mãi. Tưởng tượng anh đang ở trong quán trọ đằng kia, ngay tại Sông Pha này... Anh gần đó mà sao em thấy xa vời quá! Tình yêu của em, ước mơ của em, hạnh phúc của em... em tưởng là tuyệt vọng, bây giờ đã hiện ra, nhưng em không còn quyền quyết định nữa!

“Và giờ đây, em đang khóc khi viết cho anh. Khóc vì mừng và giận anh. Sao anh hẹn mà không trở lại? Chỉ một cái trượt chân định mệnh, em ngã vào vòng tay anh, em gỡ tay anh ra nhưng em không gỡ được linh hồn em, cuộc đời em ra khỏi anh. Đã bao buổi chiều em ra ngồi ở dốc cầu, âm thầm khóc vì nhớ anh. Em tưởng như anh còn đứng đấy. Đáng

anh cao, mắt anh sáng, miệng tươi cười với em. Vì lời hứa của anh mà em hy vọng mãi. Nghe tiếng xe đồ nghề trước đường là em hồi hộp, thầm nhủ rằng anh đang xuống xe và đến với em. Chỗ anh ngồi trong quán, không lúc nào là em không nhìn chằm chằm. Em yêu thương cả đến chỗ ngồi của anh! Và tên anh, nghe người ta gọi nhau, em cũng rung động, nhớ anh.

“Với tuổi thơ ngây, em chỉ cầu mong được gặp anh, nhìn anh, chuyện trò cùng anh, thế thôi. Đến khi trưởng thành, nụ hôn của anh, vòng tay anh thành ước mơ được anh ấp ủ, được quấn quít bên anh.

“Khi quyết định lấy chồng, em cũng ra dốc cầu ngồi khóc đến sưng cả mắt mà chẳng biết tâm sự với ai. Em chỉ biết kêu lên với dòng sông, với gió chiều: “Xin hẹn anh kiếp sau” tưởng như gió sẽ đưa lời của em đến với anh. Nhưng biết anh nơi đâu? Chiều nay em cũng lại ra đây, đứng nhìn dòng sông, lòng em vui khi anh đã quay lại nhưng không khỏi ngậm ngùi vì những ước mơ chẳng còn gì. Em cũng đành thì thầm với dòng sông, với gió chiều: “Xin hẹn anh kiếp sau”. Anh bảo rằng đã quên em, chỉ nhớ đôi mắt em rất vui, rất đẹp. Bây giờ đôi mắt không còn vui, cũng chẳng còn đẹp đến độ anh đã gặp mà không nhận ra em! Em thì giây phút đầu đã biết ngay là anh, nhưng không hiểu anh có còn nghĩ đến em không? Đến khi nghe anh kể lại, khi anh nhắc đến tên anh, tên em, em phải chạy ra ngoài mưa đứng khóc vì xúc động và để khỏi mềm lòng ngã vào tay anh. Yêu anh, nhớ anh đã là một hạnh phúc. Được biết anh cũng nhớ đến em, hạnh phúc và lòng biết ơn anh tràn ngập lòng em. Bao nhiêu năm rồi, nụ hôn của anh, có bao giờ em quên! Dù sao cũng là một an ủi cho em, không bỏ công em lập quán bên đường để chờ anh. Đứa con gái đầu lòng, em đặt tên anh để mỗi ngày gọi anh cho đỡ nhớ, và em cũng không ngờ nó lại phảng phất giống anh... Từ hôm nay em lại nhìn chằm chằm về phía bàn anh ngồi, lại hy vọng. Anh vẫn thế, nhưng em đã thay đổi. Em đã có chồng, có con. Em thương chồng, thương con. Em có một gia đình bình thường, một hạnh phúc bình thường như anh đã bảo. Lý trí em thì nghe theo lời anh, “Không muốn xáo trộn cuộc sống của em”. Nhưng tự tim em, tự tâm hồn em, cứ mong ngóng được gặp lại anh hàng ngày.

“Hay là thế này. Chúng ta thỏa thuận, cứ vào gần cuối mùa xuân, mỗi năm anh về thăm em một lần, cũng vào buổi chiều như hôm trước. Anh như khách lạ ghé vào quán của em. Anh đừng chuyện trò, hỏi han gì em. Anh cứ ngồi đấy, để em được nhìn thấy anh trong chốc lát, là ban cho em hạnh phúc tuyệt vời rồi. Xin anh đừng liên lạc gì với em cả. Em không ghi địa chỉ của em là vì thế.

“Em van anh, đừng thực hiện ý định về sống suốt đời ở thị trấn này. Dốc cầu còn đó, dòng sông còn đó, ánh nắng chiều vẫn vậy. Nếu anh về ở hẳn nơi đây, mỗi chiều anh ra đứng đấy thì cái thảm cỏ kia sẽ làm trượt chân em. Lần này, em biết, sẽ không gỡ tay anh ra được nữa”

Phạm Thành Châu